

ВЕНЦЕСЛАВ КОНСТАНТИНОВ
ЗИГФРИД ЛЕНЦ

chitanka.info

Зигфрид Ленц (р. 1926) е немски белетрист, есеист и драматург, роден в Люк, Източна Пруссия, в семейството на митнически чиновник. Още като ученик е мобилизиран във военноморските сили, откъдето дезертира. След края на Втората световна война Ленц следва философия, английска филология и литературознание в Хамбург. После работи като журналист и редактор в авторитетния всекидневник „Ди Велт“.

Още първият роман на Зигфрид Ленц „Имаше ястреби в небето“ (1951) е посрещнат с интерес, това му дава възможност да премине на свободна практика и да предприеме пътуване в Африка (Кения). Писателят става член на литературното сдружение „Група 47“ и заедно с Гюнтер Грас подкрепя Германската социалистическа партия и Източната политика на Вили Бранд. Следват романите „Дуел със сянката“ (1953), „Мъжът сред потока“ (1967), „Хляб и зрелища“ (1959) и „Градски разговори“ (1963). Особено висока оценка и световен успех му донася романът „Час по немски“ (1968). Следващите му романи са, „Образецът“ (1973), „Музей на родния край“ (1978), „Загубата“ (1981), „Учебен плац“ (1985), „Звукова проба“ (1990), „Бунтуването“ (1994), „Наследството на Арне“ (1999) и „Бюро за намерени вещи“ (2003).

Зигфрид Ленц се откроява и като майстор на краткия разказ. Сред прозаичните му сборници личат „Тъй нежна бе Зулейкен“ (1955), „Ловци на подигравки“ (1958), „Корабът-фар“ (1960), „Гласовете на морето“ (1962), „Нарушителят на правилата“ (1965), „Събрани разкази“ (1970), „Айнщайн прекосява Елба при Хамбург“ (1975) и „Зяпач“ (2004).

За Зигфрид Ленц може да се твърди, че е сред социално най-ангажираните писатели на Германия. В една своя реч той казва: „В нашия свят чрез знанието си художникът става съучастник в глада и в безправията, в преследването на хората, но и в техните дръзки мечти, затова не приемам, че тъкмо той може да си присвои привилегията на невинността.“ От 2003 г. писателят е гост-професор в Дюселдорфския университет „Хайнрих Хайне“.

Творчеството на Зигфрид Ленц е удостоено с редица отличия, между които литературните награди „Рудолф Александер Шрьодер“ на град Бремен (1962), „Герхард Хауптман“ (1970), „Андреас Грифиус“ (1979), „Томас Ман“ на град Любек (1984), „Вилхелм Раабе“ на град Брауншвайг (1987), „Жан Паул“ на провинция Бавария (1995) и

„Самуел Богумил Линде“ (1998), както и наградата „Гьоте“ на град Франкфурт на Майн (1999).

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.